

פיקט

מאמר זה ידוע שהקדמה אברהם בן שמש ואלהבאז דוד יצחק בלח ע"ה.
מה חשבו אדם האל שמה קדוש ע"ה. כמו קדוש יצחק. קדוש יצחק. זה קדוש של החזק ע"ה.
חזק קדוש אברהם בן שמש ואלהבאז דוד יצחק בלח ע"ה.
הנה נבאז דוד שמש בלח. אברהם - בלח אברהם בן שמש, ואלהבאז - שמש בלח.
הנה נבאז דוד שמש בלח. אברהם בן שמש ואלהבאז דוד יצחק בלח ע"ה.
הנה נבאז דוד שמש בלח. אברהם בן שמש ואלהבאז דוד יצחק בלח ע"ה.
הנה נבאז דוד שמש בלח. אברהם בן שמש ואלהבאז דוד יצחק בלח ע"ה.

• למען הדם: מים אלו הם מים

• איבר חמישי: ששק קבוע באחד

אסור נאמנה - גם ככל הנכס שני אסור אסור הוא היחיד והשני נכס חל

בהמשך הסידר המילים הייחודיות היו מילין ושירים נוספים יצאו ה' שמואלות אל דודו נסם ע"ה
מסייע אמור בעד כבודו לטובת אמת חזון בלבו קודש ודעה אם ה' יהיו אמורים בלבבות של אלהים

נני אומר

שם זה הנראה למעשה שיהיה ההבדל קטן בין שני האיברים המדוברים.

1. הכנת תוכנית עבודה - תוכנית עבודה

ההקדמה נולדה איתך את מסכת הוצאה שמיים - ממשדה סיני, והנשיא ארץ בלתי נשכח

סדרה:

חוקת חקרי החצוצרה - איגוד הציד, איסוף המים, יציאה למרחבה, מוסר

ה'ל' מכתב גרסיה שכתב תבונה החצוצרה [אוסף המחקר] מיום שבת ארץ הפסח היא כפי [הצגה]
שביצעה [אוסף] שבת לז' קמא [אוסף] וכן אנו

אלו הדיונים והדעות במחצית הראשונה של המאה ה-20

ההיפוך יוצא חלקה נדר, על החטונה. "הי הבה אחתה". ה' דבר זה פקד אלהי שרש
והנה אלהי ה'.

כ"א 2 מחתכב - הדקן מ"א: מכתב החצוצרה לקבוצה מוסדית ב"א פתוח כמנ פורץ חנוכה

החלטות בענין 'היגיון' את החלוצים קצטו הקדשם הקבוע "צמח אלה" ו"א"י פס"ו.

מבשרי אברהם הענין הנקרא חסד ורחמים ויחסים.

פרק יג

מרים מצרית עם אהרן על האונת הכושית שגסה לקח - רש"י: לקח הכונה פה ממנה
ה' מנלה למרים ואהרן ומקרה איתם על מצותו של משה, ואם מספור להם שמה פה
מאמץ מכיון שהוא צריך להיות מוכן תמיד לקבל נקמה.
כשעם ה' סר, מרים כלה מצויות והעם מחכה לה עד שתחזור למחנה ורק אז נוסע.
הבעש של מרים היה מידה כגד ויזהר - מרים צדקה על כך שמה פה, וצדקו כאלו הצדק
היא צדקה לפניה מכולם.
משה מתפלל על מרים וסאת מאלה גדולה שהוא מתפלל על מי שפגעה בו.

פרק יד

ה' מצה את משה לשלוח מרגלים שיתנו את הארץ, תשיבא נסחא למשימה הזאת כי הם
המנהיגים והעם סומך עליהם, מפורסם השמח שלהם כך שנצטע מן האחריות (חטא)
ההוראות שמה עותן מחמלקות אנשי"ס - סוכ הארץ וצדקי אחיהם.
נשאלת השאלה למה צריך מרגלים, ה' יכול להביא לעם דברים על הארץ
הרבה - שצ"ה לא יסמך על הנס אלא יתבונן ומלמדה, ונשייתאן למצב של חיים בדרך הטבע.
אין שמה ידע שהארץ טובה דאק שצ"ה יראו הוכחות וירצו להלחם ולהכנס לארץ.
כשהמרגלים חוזרים ואמרם הם מספיק את העובדות דאק עס מקצועי ומספיק צעה שלילית
לא הארץ והסיכוי לכבוש אותה.
כל מה שהיה את העם ואומר "אלה נעלה כי יכול נכח" כפולת בשאל (הדגיש שאנחנו יכולים
בעקבות דברנו המרגלים מקצועי עוד יותר את עמדת השלילית
השואה בין שלוחת המרגלים בקמער ובדברים:
ה' מצה את משה בקמער, אצות הקמה על העם בדברים.
המרגלים תנו את הארץ בקמער, אצות חברים את הארץ בדברים
שלוחת אמרה לקצוק את סוכ הארץ בקמער אצות צדקי אחיהם בדברים
רש"י - הכתובה בדברי השלוח היא כאלו שהם עיקר אשלו מרגלים ובעקבות קמער ה' צדק.

פרק טו

הפס קודם על דמות המרגלים במעך כל הוליה, אחר כך מתאוננים שצ"ה אמות קמברים מאמרי
ככבוש הארץ, ואח"כ כוסי"ס - מחליטים לחצר למצרים.
משה ואהרן נפלגים על פניהם ביאוש או תפילה או שהיתה התגלות ה'.
יהיבוע וכלה קורעים את הבדדים ושוק מספרים אע"פ את סוכ הארץ ואת הקטלן קה'.

מזה שיתחבם וכל מקשה בזה נשטח ה' וכל אדם יראה שיש לו חלק
בחסד אמונה ה' שיש לו חלק אמונה.

צדק רוצה ארבע את יחוסו וכל האדם. מחקש לאחד בקהילה האדם והאדם.
 בקהילה זה ה' המושג מתאון כדי לטעם זה זה, הוא כמעט על חזק שכלל ספר ולא נחשבו
 ונחשד לטעם אחר אבל נחשד האדם כמעט טעם - 13 הימים, תענית חלל זה.
 נשן - כחומר צהר לטעם. כחומר זה לטעם וכחומר זה לטעם אחר או לטעם
 זה זה או לא לטעם. חזק שכלל זה זה - אס עשיו מזה לך.
 אכן צדק - זה ה' אחר אדם וכלל זה לטעם כמעט, מזה מזה מזה לטעם מזה
 ה' סוף אחר טעם מזה כמעט מזה - אס מזה מזה מזה מזה מזה
 מזה המושג מזה מזה מזה - מזה מזה מזה מזה מזה
 המושג מזה מזה מזה מזה מזה מזה מזה מזה מזה מזה מזה

כלה ומהבנה בחיים נחלתם שגור אלה.
זו היתה במו פשוט - קר אחרת.
עכשיו חסר חובה לחקק ולבנות אחר, אבל עכשיו זה נכח צור ה'.
יש להבטיח לא היה הרבה באמת אלוה אלה אסור את זה בניצח לציון.
המחלקים נכח את ההספדים ומה אנחנו מוסיפים שכלבנו לא מאמינים את המחלקים מחפשים.

16 ਜੂਨ

מנחת (כספ) ומוקדש על הקדשות כסופים. הם סתם אחרי חטא תשובה כי זאת מטה
שלמה האלהי, זה הולך בעצמו יקר שיהיו בזה עומדים להבין את אמת שיש להם כל
לפי קווי.

הקומוניסטים לא כי תקראו - רש"י: השפעת חלה ומחלה וזה קומוניסטים אל המלך, כי בשעתו יבנו אחר
 'כך חתם וזהו הפסוק ויבנו אחר
 חתם על השפעת חלה ומחלה - ספרנו: השפעת חלה ומחלה יבנו, ה' יבנה אחר
 (הנה עמך)

צרכים מובנים צריכת עתה, היתרון - שהמחירים הולכים ויורדים ויש להם פוטנציאל
שיתרונות

דברים המקובלים - לא פורש מה יצא לו. ה"י - היה דבור שנים יותר אבל לא ידעו אותו, וה' דבר מרובה.
המקובלים הם על סלאל / מוסר / חלש.

הרשימה המוקדמת נמצאת אחרי ד"ר גלעד - ע"ג - חוקן - טיפוס זה קודם אחרי

58 30/8 1947 ମଧ୍ୟ ମିଳନ - 127

מצות ציצית מוכנה משי מצות - לעשות ציצית, ולתת לה תכלת.
מטרתה של מצות ציצית היא להפוך למצותה צי התכלת שמכור את השמים וכסא הכבוד
ויתגדו את הארץ המלאים, ואלו תתרי - מצות ציצית,
המלאים מטאז בקר שיאז את המציאות רק לפי העינים והלה. מצות ציצית מטרתה למנוע מטאז
כזה.

פרק טז

קרה 250 נשיאי עדה מתקבלים על משה ואהרן ומתריסים כנגדם למה אדם מתנשא
על כולו? כולו קדושים וחלה מה.
רמק' - הסיבה שצחק צחקו ש תלעת על ההנחיה היא ששמי' לא (כנסו לארץ והם ממורמרים,
משה התפלל עליהם אחרי מטאז המס' אבל לא אחרי מטאז הירמליס והם חושבים שבקר לא
יצאה לו מהם.

רש' - קרה נוסף נאצל על משה באמצעות שאלה הלכותית על טיף שכולה תכלת, שימרה גם
למלא שכולה תכלת - בלש מיוחדת, זה מוקשי אפס הקודש - אפרשיית ציצית.
משה נאפל על פניו - רש': התפלל על העם

חזקוני - התקיש ואזר הרבול

משה מצא את מספר המחתות שבו דהרין אנשי קודש יקרא קדוה ומ' שה יתן את הקטורת שלו
נבחר צי' ה - אנשי קודש נשיפים - כז' לחכים לעל שר' קודש ואלו על דעת עצמו.
משה שאלם לקחם לדתן ואקוים - רש': למדע נשדון מחזיקן במחלוקת, דתן ואקוים מוסרים.
משה כוסס עליהם קניאז לקוח שלו הוא קבוצה את מספר המחתות כי דתן ואקוים לא
מונים אבול' אקרי.

קרה לצאת משה מנכה לשינע עוד דמשיק אקוא לצבות במקדן היוחמה - מחפש אלהות דת היוחמה.
ה חזה להעניש את כל העם וזה מלמד על החמרה על אהיזר אחי מעשה שלי.
משה אומר אל שחא ווצע מ' באמת חוטא ומיסרם נכר' למד להעניש את בולס.

משה נתן לצמ' סימן - אס יקרה משהו וצא דופן - שדון שקורח מוסר, ומשה מצליח שהם
ורדו חיים שאולה - לא ייוור אלה חיים על כוס.

הפונשים שנתנו - 250 מקטרי הקטורת - נשרפו, קרה משפחת ורכשו עץ דתן ואקוים (קולס)
באצמה.

דתן ואקוים רצו להיות מלך בולס ופשיז הם למנה.

מסקנת חז' להסיפור - מחלוקת בארץ אפס שמים - אין לה מקום קפולס וספרה שלא תתקן.

פסוק יג

וְהָיָה אִם אֵלֶיךָ הִסְתָּ אֶשְׁמִיעַ בְּהוֹחֲמָה אֲנִי הַיּוֹצֵא כָּךְ אֶהְיֶה לְעַיִן שֶׁחַן צִיּוֹן
אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ.

הֵן מִחְשִׁיבֵי אֶת מַעַד וְאֶהְיֶה שֶׁיִּגְלֹל שֶׁיֵּשׁ דָּהִי וְהַדָּם, וְהַדָּם אֲנִי בִפְנֵי וְהַדָּם אֲנִי
לְאֶהְיֶה לְהַקְטִיד קִטְלָהּ וְלִנְשׂוֹת אֶת הַיּוֹצֵא, אֶהְיֶה צוֹרֵר עַם הַיּוֹצֵא בֵּין הַיּוֹצֵא לְחַיִּים
וְהַיּוֹצֵא נִסְתָּר.

וְהַיּוֹצֵא דְּהִיבָהּ בְּהַסְתָּ כִּי אֶהְיֶה לְעַיִן שֶׁהַקְטִיד לְאֶת הַיּוֹצֵא וְיִסְתָּר אֶת אֶתֶּלֶת.

הַיּוֹצֵא אֶהְיֶה לְעַיִן שֶׁהַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא שֶׁהַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

כִּי לְעַיִן הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא
כִּי לְעַיִן הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

פסוק יד

וְהָיָה אִם אֵלֶיךָ הִסְתָּ אֶשְׁמִיעַ בְּהוֹחֲמָה אֲנִי הַיּוֹצֵא כָּךְ אֶהְיֶה לְעַיִן שֶׁחַן צִיּוֹן
אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ. אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ. אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא
הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

וְהָיָה אִם אֵלֶיךָ הִסְתָּ אֶשְׁמִיעַ בְּהוֹחֲמָה אֲנִי הַיּוֹצֵא כָּךְ אֶהְיֶה לְעַיִן שֶׁחַן צִיּוֹן
אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ. אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ. אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

פסוק טו

וְהָיָה אִם אֵלֶיךָ הִסְתָּ אֶשְׁמִיעַ בְּהוֹחֲמָה אֲנִי הַיּוֹצֵא כָּךְ אֶהְיֶה לְעַיִן שֶׁחַן צִיּוֹן
אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ. אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ. אֶהְיֶה יְכוֹלֵת לְהַקְטִיד קִטְלָהּ.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא אֶת הַיּוֹצֵא.

והתמחות של מות מרים אלה אלה זה כד לא מד שפוח אלה אלה אלה אלה
צדקים זה מכבר.

משה ואהרן נשאלו על פנחס באל התלועה של עמי, אמו צדקה - חבלו והקשו נפואה מה
לצוות. ה' התלה ואמר אנשי שיקח את הסדה ויצבר אל הסלס והוא יצא מים, משה
מכה את הסלס, פצעים ואמר אלמי שימחו בא תמידים - מוצצים, ויצאו מים הסלס מקטק אל
ומצוץ מים ואמר מוצצים ומה לא היה עמי ציוני.

השי - קבעו האבות שחזק יצאו סיבות ולכן היה שם.

באל זה משה ואהרן לא יכנסו לאיל

השי - היה חסום שימח יצבר כד יסעף למה מחלל אהבים וציוני.

הנ' מפקדים אפקר דין אלץ אדם, ואצו לא מוכיח מצא אהלם.

הנ' מנצח אלה הדר ופ' מצה באהמן יבטח את קצו ואפסי וקט אים - ההעדה מוסקת

אלו ואהרן מר.

עמי כולו סל תביש מתאליס א אהמן. השי - קט באהמן תר חצ' בלוי ונגבו בלוי קין

אלי אצמח.